

Zygmunt Włodzimierz Pyzik

Leokadia Lackorońska : 17 IV 1910-1 XI 1997

Rocznik Muzeum Narodowego w Kielcach 19, 450

1998

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LEOKADIA LACKOROŃSKA
17 IV 1910 – 1 XI 1997

1 listopada 1997 roku w wieku 87 lat zmarła Leokadia Lackorońska, z domu Włodarczyk. Urodziła się 17 kwietnia 1910 roku w Kielcach. Ukończyła VI klas Gimnazjum im. Królowej Jadwigi, następnie zaś kontynuowała naukę w Szkole Handlowej w Kielcach, w której w 1931 roku otrzymała świadectwo dojrzałości.

W latach 1933–1940 pracowała w Związku Spółdzielni Spożywców „Społem” w Kielcach. W 1936 roku wyszła za mąż. W 1940 r. podjęła pracę kasjerki i księgowej w Gręplarni Izby Rolniczej w Kielcach, a w 1948 r. była księgową w Spółdzielni Mleczarskiej w Mrągowie. Najdłużej jednak profesjonalnie i emocjonalnie związana była z Muzeum Świętokrzyskim w Kielcach, w którym na odpowiedzialnym stanowisku głównej księgowej pracowała nieprzerwanie przez 19 lat od 1 lutego 1952 do 31 sierpnia 1971 roku. Z pracy zawodowej wywiązywała się zawsze należy-

cie; była uczciwa, kompetentna, odpowiedzialna, życzliwa i koleżeńska.

Życie nie szczędziło Leokadii Lackorońskiej trosk, co najczęściej wiązało się ze złym stanem zdrowia Jej męża, o którego życie i pomyślność, jak też o dobre wychowanie i wysokie wykształcenie swych czterech córek, na każdym kroku niezmordowanie walczyła. Nie poddawała się złemu losowi ani też nie ułatwiała sobie życia postawą konformistyczną. Nie uległa namowom i zachętom, żeby zapisać się do którejkolwiek z organizacji obcych Jej ideologicznie. Była nieugiętą Polką i katoliczką, nigdy się z tym nie kryjąc, nawet w latach 1949–1956 – apogeum stalinizmu.

Leokadia Lackorońska odznaczała się pracowitością i aktywnością. Po przejściu na emeryturę przez osiem lat pracowała jeszcze w biurze organizacji widowni Teatru im. Stefana Żeromskiego w Kielcach, dzięki swej energii przysparzając temu teatrowi wielu widzów. Przez szereg lat ponadto uczęszczała na liczne wykłady w ramach tak zwanego uniwersytetu trzeciego wieku WSP w Kielcach. Nade wszystko zaś do końca swych dni podtrzymywała kontakt z Muzeum Narodowym w Kielcach, przyjaźniąc się z jego pracownikami i biorąc udział w otwarciu większości nowych ekspozycji muzealnych i w innych imprezach. Należy z naciskiem stwierdzić, iż była jedną z nas muzealistów kieleckich. Ma udział w rozwoju kieleckiego Muzeum. Będzie nam Jej brakować.

Uroczystościom pogrzebowym śp. Leokadii Lackorońskiej przewodniczył Jego Ekscelencja ks. biskup Mieczysław Jaworski. Spoczęła 5 listopada 1997 roku na Cmentarzu Starym w Kielcach. Cześć Jej pamięci!

Zygmunt Włodzimierz Pyzik